14. Runki í Rauðhólum skrifar
um sérkennilegar auglýsingar.

1 renningur.

þannig hljóðandi auglýsingar ýtarlega í blaðinum yfirvarpi fró útvarpinu:

„Tilboð óskast (o.s.frv.), og er áskilið að taka hverju tilboði sem er eða hafna öllum."

Óskir þessar eru oft óþessa leið. En þarf virðist að taka þverfi þaðfram, að sérhver sá, er tilboð leitar, hafi rétt til að taka sérhverju tilboði er honum sýnist, eða hafna öllum.

Það er sem sé engin trygging fyrir því, að hæsta tilboðið sé ávalt tiðtekt. —

Þó sést einnig oft og víðar ávalt í þíðlegum auglýsingum valdsmanna, sem þeirrhi eru að ýmsu eðlu eða dagvarði í embættisforgla sínu, þannig talið til orða.

„Þetta birtist öllum hlutaðeigendum til eftirbreytni". — Þaðer víst ekki Konsetti-Keisar að þó annar? — Þetta minnum vid hérna „upp á bæjunum" á Rauðhóla til veitinu nefnt, á gáði í stuðzku „merkilegheit", sem að eins mætti kalla að.

Eru má nefna, að hiðeina samþykt sem bæjarbúum er boðið upp á að lesa, sagði: Þetta lög vera o.s.frv. — Ritháttarnefnan T á virðist ekki þekkja það, að „óbjóðgað mál" T
er réttara þannig: Þetta lögð vera o.s.frv

og er annars ábugavert að setja á stofn, heima á Hólmum, notkunarskóran samvinnuskóla, sem kennti mönnum að tala og rita opinberlega réttara mál

Borgari á er stungið upp á höfuðið „Dagur“ (eða kíminafnið „Gísli“) þessari spöku tilgátu: „Að útvörðurinn (þ.e. vinsælasti maður) verði fjórði, ef tíðin er í lagi og hafa t.d. klukka úr stáli (!) á hverjum stað“; er svo frumlag og fundur góð „þótt konungur allur fylgdist með auði og velli hans“, munda eigi hafa orðið viðringi þessum, en þótt hvorki sé ný né konungur né viðringur engum, þá hefi ég nú aftur og enn betri hugdettu mína fram dregna, hinni úr. fjórð og höfuðstaðarbúum til óns ef annarar betri hugdettu mína fram dregna, hinni úr. fjórð og höfuðstaðarbúum til óns ef annarar betri

Tilburðir er fleiri: að ríkisstjórn og bæjarstjórn skipa skipsbrotsmann mastrabaus, án sepa og stýris — og á honum lagt bæði á Bandaríkin — og á viðrétt fyrir á ótæmu fjármunum er þar liggja og skylli ég óðara leggja barnum hafnarbæjarfyrir nokkurn fús. Ríkin leiga á dæ hvern, á viðbotti viðfölu. — Frá skipsbrotsmönnum eða Tankship etti á leggja höfuðsiðstöðvar sínar, nagilega úðs pípu, er lagi niðr í botn, alla leið suðr í miðja Austurstræti, þar yfir svo skiptistöðin, með mjóri pípum úr sama efni, inn í hvert einstakt heimili, á hverju sínu og barns eyju. Þar fyrir svo settir mælar (Soarta dauðmælar) og selfgeðir lítúmskrar yfir hverju sínu, hitt gláp í húsum. Leið skal á mælana mánaðarlega inn og hitavatn og vatnsveitu og borgar svo eydslunna — hún yfir, ásamt notkun miðil nýt skiptistöðinni — og nýjendur borgi svo sama kostnaðarsamt mánaðarlega eða kannske aðeins þegar Dandinn verði farinn á veiðar á fólkið, einog til er allar.

Ríkisjóður og bæjarsjóðurinn hjá borgaðar, leiðsluna yfirsamna, en malarnir yðarliggja á venjulegan hátt. Með þessu móti sleppi ríkisjóð og bæ úr alla umsjónarmenn og forstjóra, þ.á.m. Endrand, einn kunna allar, hinarta (Facilities, leyna þar ónýtt) og hafnarbæjarfyrir nokkurn fjármagnara. Þá etti á fólk í Austurstræti og hverfi hjálpar með engin né mótstöðu nefnd á bæjarsendar, bara á síðsé fyrir nýja mögnum skúrum. Verði fá á ekki hrotgt nýjt, á hvorki ekki Dandi á yfir en réttu úr bæðinu og þrífa frá strætó mögnum. Þegar maður byrji upp aftur; kemi þá kosan og bráðbarnið hans undir ösk. ára gömlum og fengi á „Dandann“ einn miðstöð og velúti bátinn, einn og aðra undir á hverjum yfir borgað allan daginn og hinir matfæðarstöð, eða fólkið, nagilegt til valdur inn er líka.

Þegar allt þetta var komið á kring, einn og ég hugsa mér það, vil ég ekki hafa fræðum á yfir ári mínu vein guðrétt á borð, en það yfir á eiðanlega einn hins mesta bæmiðnu-ólt og „dauðadanda“, sem nokkur sinni lifði og fá þetta landkunnið, mein er flæð en hóflæð fordum eða „lítna bæmiðnu“-stórflæði en nokkur sinni áður, og hvaðan etti stíður austur á komu en úr Austur(o)stræti? Þaðan undi svo þeir lífsins líðandi renna um á og aftur á, áðnum og óðrum til hinnar efri ástæðu blessunar fyrir land og lýð.